

Kouzelná mapa

NAJDĚTE SMYSL A MAGII
SVÉHO ŽIVOTNÍHO PŘÍBĚHU

Kouzelná MAPA

NAJDĚTE SMYSL A MAGII
SVÉHO ŽIVOTNÍHO PŘÍBĚHU

COLETTE BARON-REID

Naladte si inspirativní, duchovně orientované
internetové rádio *HayHouseRadio.com*

Colette Baron-Reid

Kouzelná mapa

Z anglického originálu *The Map*

přeložila Denisa Štrbová

Odpovědný redaktor Vlastimil Lapáček

Produkce V Síti s.r.o.

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Výroba CPI Moravia Books s. r. o.

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Vydání první

Copyright © 2011 by Colette Baron-Reid

Translation Copyright © 2013 Synergie Publishing SE

English Language Publication 2011 by Hay House Inc., USA

ISBN 978-80-7370-246-5

*Tato kniha je věnována všem
zajímavým lidem, kteří mi dovolili
„vidět“ jejich kouzlo, „číst“ jejich
příběhy a kreslit jejich mapy.*

Redakční poznámka

Názvy postav, míst nebo situací, jež jsou v textu této knihy vysazeny *tučnou kurzívou* (například *Bouře*, *Vlídná zahradnice*, *Vyprahlá poušť*), jsou totožné s názvy karet z titulu *Karty Kouzelné mapy*, jehož autorkou je Colette Baron-Reid a který vydává nakladatelství Synergie.

OBSAH

Předmluva - Denise Linn	11
Předmluva - Colette Baron-Reid	15
Úvod: Vaše Kouzelná mapa	25

ČÁST I: Zorientujte se v Kouzelné mapě svého života . . 41

Kapitola 1: Kde se nacházíte?	43
Kapitola 2: V jakém čase se nacházíte?	69
Kapitola 3: Ztratit se v Zemi duchů	87

ČÁST II: Pomoc při navigaci na Kouzelné mapě 103

Kapitola 4: Kdo vám velí?	105
Kapitola 5: Vaši kouzelní spojenci	125
Kapitola 6: Rozhovory a magické přeměny	143
Kapitola 7: Poklady, talismany a léčitelské kufříky	163

ČÁST III: Kouzlo a smysl tohoto dobrodružství 183

Kapitola 8: Proč prožíváte toto dobrodružství?	185
Kapitola 9: Nalezení kouzla	203
Kapitola 10: Jak pracovat s kouzlem	217

ČÁST IV: Jak změnit kouzlo ve skutečnost	233
--	-----

Kapitola 11: Společníci na vaší cestě	235
---	-----

Kapitola 12: Kam půjdete dál?	253
---	-----

Seznam kouzelných míst	271
----------------------------------	-----

Bibliografie	281
------------------------	-----

Poděkování	283
----------------------	-----

O autorce	287
---------------------	-----

Přístav

NANCY LEVIN

*z tohoto prahového stavu
jsme znovuzrozeni
na hranici mezi světy*

*přes silnou vrstvu mlhy
se vynořuje
mapa na jiný způsob
vidíme – v záblesku –
jakým by život mohl být*

*můžeme se vrátit
k tomu, co známe
a vytvořit z toho něco nového
najdeme tajemství v pohodlí
nebo se pustíme
do dobrodružného hledání
společně*

*přijmeme
zrychlení sebeobjevování
které může přijít pouze
pokud oživíme
ty dřímající síly
a přijmeme tento úhel pohledu
minulost necháme přejít
do vzpomínky*

*tohle krátké zastavení
mezi přítomností a budoucností
je alchymií
která nás probudí
odemkne nás
promění nás*

*je to jen okamžik
za ranního šera
kdy zapomenou
pamatovat si
že probíhá změna*

*jsem světlo v přístavu
zanechám tíži
minulosti moři
změna je mou kotvou
hluboko uvnitř
klid je tak blízko*

PŘEDMLUVA

Denise Linn

Dnes brzy ráno jsem dočetla pozoruhodnou a vzrušující knihu Colette Baron-Reid. Ještě pořád cítím, jak hluboko, do jádra mé bytosti, proniká moudrost jejích slov. Tato kniha skvěle zachycuje a popisuje mocné síly, které předurčují okolnosti našich životů. Každému z nás nabízí také mapu, pomocí které dokážeme objevit nové, pozitivní cesty do budoucna.

S esencí jejích slov v duši jsem vystoupila na vysoký kopec a čekala tam na východ slunce. V tichu jsem pozorovala, jak tma nenápadně ustupuje z mlhou zahalených údolí a od východních hor se vkrádá světlo svítání. Miluji tuhle krajinu a vše, na co se podívám – obrys osamělého dubu ve světle vycházejícího slunce, zlatá stébla trávy ohýbaná ranním větrem, členitý hřeben hory zaříznutý do rudé oblohy –, to všechno mě svazuje s touto zemí. Cítím, jak svými kořeny vrůstám hluboko do země, a přitom vím, že jsem jen výhonkem prastarých kořenů svých indiánských předků. Díky tomuto pozemskému útočišti může má duše vylétnout do nebe a pocítit, že jsem, jak říkali moji předkové, současní *Velkého tajemství*. Zde duše naslouchá tomu, co mysl neslyší.

Zde jsem vyzývána, abych nezapomínala na ten ohromný vnitřní svět, který tak výmluvně popisuje Colette.

Většina z nás se neustále snaží dešifrovat smysl svého života. Při jeho hledání zkoumáme své dětství, překážky, kterým jsme museli v životě čelit, obtíže, které jsme museli překonávat, a také svá vítězství. Hledáme zásady, kterými bychom se mohli řídit, a duchovní systémy, které by nám poradily, jak vymanévrovat z bouří života, abychom nakonec pochopili vyšší smysl toho všeho. Hledáme mapu, která by nám pomohla pochopit minulost, převedla nás do budoucnosti a umožnila nám uvědomit si, že jsme součástí většího celku.

Posvátné mapy, které v dávných dobách zobrazovaly cesty geneze života, vycházely z vnějšího přirozeného prostředí. Starodávné mýty a příběhy, které lidem pomáhaly pochopit jejich původ a místo ve velkém koloběhu života, se vždy odehrávaly na pozadí opravdového světa. Tyto cesty do nejhlubších zákoutí duše se ale ztratily a nahradilo je moderní chaotické tempo života, které nenasytí duši ani neuklidní srdce.

S tím, jak mizí přirozené prostředí kolem nás, ztrácí se z nás zároveň i velká část přírody. Stejně jako hluk dopravy přehlušuje ptáčí zpěv a výfukové plyny nahrazují vůni květů, postupně mizí i úrodná půda pro duši. S neustále se zvětšující propastí mezi člověkem a přírodou v nás něco vymírá. Cítíme se odtrženi od okolního světa a v srdci a v duši máme narůstající pocit bídy. Je čas rozpomenout se na to, kdo jsme, a znovu postavit most do světa, který má duši.

Mnoho let jsem brala své klienty do přírody, na cestu hledání vize, kde mohli znovu pocítit hluboké propojení s přírodou. Moji klienti si tímto hledáním vize naplňovali svou hlubokou touhu po živém spojení s horami, stromy, vodami, oblohou a posvátností života. V tichu přírody zažili splynutí s posvátnými místy ve svém nitru. Tyto zážitky v přírodě jsou silně a hluboce transformativní. Energie přirozeného

světa je velkým katalyzátorem hrdinské cesty k nalezení vlastní autentičnosti.

Ne všichni však máme čas a možnost dát se cestou hledání vize v přírodě. Colette Baron-Reid vás ve své jedinečné knize vezme na cestu vnitřního hledání vize – pomocí své kouzelné mapy, která do vaší podstaty pronikne jako chvilka tichosti v přírodě pod hvězdnou oblohou. Tato kniha je magickým prostředkem, jehož prostřednictvím pochopíte ty nejniternější síly hluboko ve své podstatě. Pouštíte se na hrdinskou cestu, na které pojmenujete nechtěné, zapírané nebo zraněné části své bytosti, abyste je následně mohli začlenit do svého většího já.

Colette vám ukáže, jak se orientovat ve svých vlastních vnitřních krajinách a jak naslouchat poselstvím krajinných výjevů, která v sobě nosíte. Prací s tisíci klientů získala hlubokou moudrost a je mimořádně kvalifikovaná – možná více než kdokoli jiný na světě – k tomu, aby vám ukázala cestu a aby byla v putování, které máte před sebou, vaší duchovní průvodkyní.

PŘEDMLUVA

Když jsem asi před 22 lety začala vykládat budoucnost, velmi rychle jsem pochopila, že pokud chci lidem pomoci, nestačí, když budu sledovat jednotlivé události jejich života samostatně. Byla jsem schopna vidět v budoucnu klienta významnou změnu, nové zaměstnání, možná jméno milence – všechny druhy událostí, které už někdy zažil nebo v budoucnu zažije. Ale uvědomovala jsem si, že ze všeho nejdůležitější je vnitřní proces, ten, díky kterému člověk dospěje k tomu, že se s někým seznámí nebo že si někoho najde v té které konkrétní situaci.

Bylo mi jasné, že pro mé klienty je cennější a užitečnější, když dokážu předvídat *mapu* jejich života, než pouze sledovat jednotlivé události. Když jsem jim byla schopna ukázat, odkud přišli, jak se tam dostali a kde jsou teď, příběh jejich života začal získávat větší smysl a hloubku a oni mohli snadněji sami sobě porozumět. Když jsem klientům na zdánlivě náhodných životních událostech ukázala neviditelná pojítka mezi jejich předurčením a osudem, pomohlo jim to lépe se v životě rozhodovat.

Proto jsem začala o sobě přemýšlet, jako o „kartografce osudu“ (kartografie je technika výroby a kreslení map). Dalo by se říct, že jsem něco jako umělec tvořící „mapu života“. Jsem ta, která prostřednictvím své intuice objevuje krajinu významných

událostí v životě lidí a později dokresluje jemnější detaily mapy, jež odhalí jejich emocionální a existenciální terén. Díky těmto informacím pak mohu svým klientům předestřít pohled, který v nich, jak alespoň doufám, zažehne plamínek pochopení, a oni v sobě objeví něco nového, pochopí něco, čemu nerozuměli, dokud nedostali mapu, podle níž mohou najít sami sebe.

Když takovou mapu dám člověku, jehož život se snažím přechýst, může si říct: „Ano. Teď už rozumím. Tam jsem už jednou byl, takhle jsem tehdy reagoval, tohle jsem si vzal s sebou na cestu a teď jsem tady! Teď vidím synchronicitu a chápu, jaký mám na tom všem podíl! Mohu sám vytvářet svou budoucnost, nemusím být jen obětí vrtochů osudu.“ Připomíná mi to ty obrovské skládačky z dětství s motivem map, které zabraly celý jídelní stůl. Skládala jsem kousek po kousku, začala jsem rohy a postupně objevovala, jak vše do sebe zapadá.

Na vysvětlení své činnosti jsem začala používat termín *intuitivní poradenství*, jelikož nešlo jenom o věštění. Díky svým schopnostem jasnovidky vidím události, jména a místa, která můj klient navštívil. To tvoří základní obrysy, tedy názvy základních kapitol, v životě mých klientů. Jako *intuitivní poradkyně* však nahlížím i pod povrch věcí, do spleitosti pohnutek, neviditelných schémat, skrytých úmyslů nebo dědictví po předcích, které se skrývají za lidskými příběhy. Tak vzniká mapa, tak ožívá.

Samozřejmě, nejprve jsem se se složitým transformačním procesem vytváření map musela seznámit já sama. Nejprve jsem musela najít cestu a naději ve svém vlastním příběhu, musela jsem se změnit a objevit kouzlo a smysl. Předlohou procesu popsaného v této knize byla moje vlastní cesta. Tvořila jsem i podle

toho, co jsem za více než 22 let odpozorovala v příbězích klientů z 29 zemí.

Jinými slovy, moje kniha vychází ze života, nikoli z teorie.

Tento materiál pramení z *mých vlastních* zkušeností. Ve svém vlastním životě jsem se musela vyléčit z mnoha problémů, což popisuji ve své první knize *Remembering the Future: The Path to Recovering Intuition (Vzpomínání na budoucnost: Cesta k znovunalezení intuice)*. Moje matka přežila holocaust a skrývala před námi pravdu o naší rodině. Vyrůstala jsem s určitými zvláštními problémy, které mívají děti takových rodičů, jenže to jsem pochopila, až když máma „vytáhla zajíce z pytle“ a přiznala, že nás vychovávala jako křesťany, abychom se náhodou nedostali do nebezpečí... ačkoli jsme ve skutečnosti Židé. Když mi bylo osm let, chtěla jsem být katolickou jeptiškou, což muselo být pro mámu těžší, než jsem si já v té době dokázala představit. Když se ohlédnou zpět, řekla bych, že jsme byli pořádně zmateni.

Už jako dítě jsem měla jasnovidické schopnosti, často jsem byla rozrušená a moc jsem nechápala, kde je hranice normalnosti. Moje realita se rozšířila o tajemství, o kterých jsem vědět neměla, nebo jsem věděla o věcech, které se měly zakrátko stát skutečností a doopravdy se jí pak staly. Čas a prostor byly pro mě jiné než pro ostatní. Kromě těchto skutečností tížilo mé „normální“ vyrůstání ještě i podezření ze sexuálního zneužívání osobou ze sousedství, která mě hlídala. Nemluvě o tom, že pro mě nebylo nikdy snadné někam zapadnout.

Dospívání bylo těžké, nebyla to však ničím chyba. Mí rodiče dělali, co mohli. Byli to milující lidé, na jedné straně skvělí, na druhé chybuující. Měli své vlastní spletné životní příběhy, ovlivněné *jejich* rodiči, jejich příběhy zase ovlivnily ty moje.

Na život jsem reagovala destruktivně. Když mi bylo 14, začala jsem trpět anorexií, v 15 jsem se poprvé opila na mol a postupně se to stupňovalo, až k sebezníčujícím řádění a hanbě po znásilnění gangem v devatenácti. Od svých 19 do 27 let jsem

šla z jednoho do druhého zraňujícího vztahu, v nichž byly promiskuita, sexuální zneužívání, násilí a závislost na drogách a alkoholu, na denním pořádku. Naučila jsem se brát trauma jako normální stav... a uměla jsem si připravit kokain. Jen vyléčený narkoman dokáže pochopit vděčnost, kterou dnes cítím za to, jakým demoralizujícím způsobem jsem dopadla na dno. Říkávám, že abych nakonec zažila opravdové duchovní probuzení, potřebovala jsem se vézt v expresním vlaku do pekla.

2. ledna 1986 jsem se probudila čistá a střízlivá – nutkání pít alkohol a brát drogy záhadně zmizelo – a už se nikdy nevrátilo. Během prvních pár let abstinence jsem se přihlásila do ozdravného 12krokového programu a na hloubkovou psychoterapii. Pomalu jsem se začala hlásit ke své důstojnosti a sebeúctě a konečně jsem začala odpouštět. K tomu, abych se mohla zbavit identity oběti, která byla v mém životě až do té doby velkým motivačním faktorem, bylo odpouštění rozhodující.

Léčení trvalo dost dlouho, ale já jsem měla neukojitelný hlad po poznávání a pochopení psychologie léčení a velice jsem chtěla porozumět tomu, co mě a jiné lidi s podobnými problémy, jaké jsem měla já, pohání a proč se dobrým lidem dějí špatné věci a jak je možné, že dobří lidé někdy dělají špatné věci. Víc jsem toužila změnit se, než se držet svých starých idejí. Začala jsem následovat svůj sen o tom, že se budu živit zpěvem a psaním písní.

Zatímco já jsem se vydala na cestu „rockové hvězdy“, Duch měl se mnou jiné plány. Je fakt, že to bylo frustrující, ale dnes jsem nesmírně vděčná za ty šťastné náhody, které mě nakonec dovedly tam, kde jsem. Moje kariéra věštkyně začala zcela náhodně, když jsem se, čekajíc na svůj velký vstup do hudebního byznysu, pokoušela vydělat si na živobytí brigádou – aromaterapeutickými masážemi. Když jsem se klientů dotkla, najednou jsem o nich věděla různé věci. Řekla jsem jim, co vidím a mávnutím kouzelného proutku přestali chtít masáž a místo toho chtěli všichni věštění. V mé hudební kariéře se mi zatím absolutně nedařilo.

Nechtěla jsem být věštkyní, protože jsem měla velký problém s tím označením a stereotypem s ním spojeným. (Teprve nedávno, po 22 letech, jsem toto označení postupně přijala.) A navíc se to vůbec nehodilo k mé vizi abstinující písničkářky, která davům fanoušků zpívá o smyslu života.

Ale živilo mě to a byla jsem hluboce dojata příběhy svých klientů, takže moje kariéra věštkyně (nebo jak jsem tehdy říkala „intuitivní poradkyně“) odstartovala raketovou rychlostí. Sen o tom, že budu zpívající senzací, samozřejmě vyprchal, ačkoli se mi časem podařilo podepsat smlouvu s EMI Music, sice k velkému nadšení kritiky, ale s velice omezeným následným úspěchem. Byla to velká lekce o pokoře.

Jako jasnovidku mě přirozeně vždy velice zajímalo moderní využití věšectví – pradávných jednoduchých forem předpovídání budoucnosti, které byly běžné u původních obyvatel, ale také komplexní systémy jako I-ťing, skandinávské či keltské runy a tarot.

Všechny tyto systémy, vyprávějící příběh lidské zkušenosti, se odkazují hlavně na symboly a archetypy. Symbolika, archetypy a metafory se jako forma terapeutické komunikace při poradenství používají odjakživa. Já jsem vytvořila dva velice přesné, na symbolech a metaforách založené systémy (orákula), které vycházejí z prastarých tradic. Jsou dostupné v podobě karet nebo ve verzi pro počítač. Používání metafor jako nástroje sebeobjevování je jednou z nejdůležitějších součástí této knihy. *Mapa* je vlastně metaforou vašeho života a jak sami zjistíte, všechny krajiny, spojenci či soupeři jsou symboly vašich nejniternějších zkušeností.

Další důležitá součást této knihy vznikla díky práci, kterou jsem provedla sama na sobě a díky níž jsem si vyléčila zranění

ego. Průkopnický psycholog Carl Jung nazval toto nevyhlášené ego *stínem*. Stín označuje ty části osobnosti, které odmítáme, popíráme nebo potlačujeme. Nemohla jsem se stát, kým jsem chtěla být, dokud jsem nepojmenovala a nepřijala ty části své osoby, které se ztotožňovaly s mými zraněními.

Bolestivá práce sebepoznávání a přiznání si těchto aspektů byly pro mě tou největší překážkou, ale zároveň mi přinesly ty nejlepší výsledky. Inspirovalo mě to k tomu, abych začala hledat stíny v životech klientů, kterým jsem předpovídala budoucnost, a viděla jsem, jak se schémata jejich utrpení opakují, když svůj stín popírali. *Vytváření reality závisí mnohem více na tom, co je neviditelné a co duše popírá, než na stanovení pozitivních cílů.*

Vstupte do Skřítka. Tato postava se objevila během jedné řízené meditace, která mě měla seznámit s duchovní podobou mého ega. Tohle cvičení mi mělo pomoci uvidět své „ego“ jako silnou, celistvou identitu. V meditaci jsem měla vyzvat své „ego“, aby předstoupilo a mluvilo se mnou. Čekala jsem, že uvidím krásnou, štíhlou, sebevědomou, inteligentní, trochu egocentrickou princeznu, ale místo toho se zjevil ošklivý, zapáchající tvor s hlavou jak kedlubna, kterému po těle rašily chlupy, krkal a měl kolem krku pověšenou ceduli s nápisem *tlustý*.

Zarazilo mě to do takové míry, že jsem nevěděla, jak zareagovat, a tak jsem postupovala podle pokynů a vyzvala tohoto tvora, aby se mnou mluvil. Od této imaginární bytosti se mi dostalo celé litanie urážek a výčitek, hanby a obviňování, až to bylo zarážející. Pak jsem spatřila svoji oblíbenou růžovou dětskou deku a rychle jsem ho do ní zabalila. Téměř jsem si vybrečela oči, když jsem si uvědomila, že k tomuto stvoření, které představuje mé zranění, mám mít nějaký vztah. Stín měl nyní formu: Byl to malý ošklivý skřítek.

To, že jsem tuto spletitou, aktivní, sebezraňující část sama sebe uviděla jako konkrétní samostatnou postavu, která je *mimo mě*, a proto mě nevytváří celou, mi nahradilo deset let analytické

terapie. Za několik let mě jeden můj přítel seznámil s *Dialogem hlasů*, procesem, jež vyvinuli psychologové Hal a Sidra Stoneovi, který jsem potom hlouběji studovala. Řekla jsem si: „Proč neudělat Skřítku hlasem zranění, z něhož se zrodil?“ Začala jsem tedy postavu Skřítky zahrnovat do svých seminářů jako základní element a nabízela jsem i speciální způsob vedení, aby se účastníci dokázali oddělit od svých vnitřních kritiků a aby v sobě našli zdravější, neutrální pozici.

Pochopila jsem, že pokud máme v sobě všichni postavu, která nás vyzývá na souboj, hlas, kterému nasloucháme a který je negativní, musíme v sobě mít i spojence a pozitivnější stránky, se kterými si můžeme povídat – což vedlo k odhalení dalších postav s jinými rysy. Není to nový koncept – moje konkrétní postavy vycházejí z mýtů a pohádek. Vyprávění příběhů jako nástroj sebeobjevování je klíčovou částí mých seminářů. Sami jsme si pohádkami, každý z nás je hrdinou své cesty životem. (Přínosná studie Josepha Campbella, *The Hero with a Thousand Faces* {česky *Tisíc tváří hrdiny*, Portál 2000} výrazně přispěla ke koncepci této knihy.)

Nakonec jsem vytvořila originální proces, ve kterém jsem zkombinovala části *Dialogu hlasů* Hala a Sidry Stoneových a techniku aktivního snění – účinné formy vizualizace, která umožňuje, aby představivost odhalila skryté, podvědomé vzorce nebo příběhy, které nejsou snadno dostupné vědomé uvažující mysli. Výsledkem bylo vytvoření In-Vizion® procesu, na kterém jsou založena všechna cvičení v této knize. Ve městě Sedona v Arizoně jsem na toto téma vedla mnoho intenzivních víkendových seminářů. Byla jsem svědkem transformace a změny k lepšímu u téměř všech účastníků.

Z otázky, kterou jsem si položila, když jsem přemýšlela o archetypu hrdinské cesty, vzešla zřejmě nejdůležitější část této knihy. Když má hrdina (který reprezentuje *nás*) tisíc tváří a je na dobrodružné cestě, musí přece procestovat tisíce *míst*. Nemohla by se tato místa

a prostředí stát symbolickými krajinami našeho vnitřního života? A jaké by bylo odpoutat se od soustředění na sebe, vzdát se pozice vnitřního pozorovatele a obrátit svůj pohled ven, k symbolickým místům, která nám mohou vyprávět příběh? Když už jsme ztratili spojení s vnějším prostředím, nebylo by možné najít cestu zpět tím, že se spojíme se svým *vnitřním* já, jako by to byl živý svět, ve kterém žijeme?

Náboženství, která uctívají přírodu a tradice původních obyvatel, pohlíží na naši planetu jako na živou uvědomělou bytost, se kterou jsme v posvátném vzájemně propojeném vztahu, a nikoli jenom jako na kouli sestávající z neživých věcí, kterou můžeme využít a ovládnout. K mé osobní víře patří i uctívání přírody jako základu spojení s živým, božským vědomím. Věřím, že každý z nás by měl obnovit tento posvátný vztah k přírodnímu světu, který nás obklopuje a jehož jsme součástí. Obnovení spojení s přírodou se může uskutečnit i v nás, když prozkoumáme krajinu ve svém nitru: jak nahoře, tak i dole; jak venku, tak i uvnitř.

A tak se uzavře celý magický kruh vytváření mapy. Pokud dokážeme zkoumat svůj život pomocí psycho-duchovních krajin místo archetypálních osobností, naše perspektiva se dramaticky změní. Nebudeme si neustále muset nastavovat zrcadlo, budeme se dívat mimo sebe, abychom, paradoxně, našli hlubší smysl svého života. Také si tím připomeneme mystické a záhadné kouzlo přírody kolem nás.

Ve své druhé knize, *Messages from Spirit (Zprávy od Ducha)*, jsem napsala celé statě o tom, že nám přirozený svět slouží jako intuitivní propojení se světem božským. Celá příroda oplývá magickými znameními, a když si vytvoříme posvátný vztah ke všemu živému, můžeme je začít vnímat, vidět a slyšet.

Podobně, když pojedeme do kouzelné *Mapy*, můžeme najít své vlastní čaroděje a moudrost svých osobních vnitřních krajin. Když obejdeme logiku a rozum a vstoupíme do magického světa intuice a představivosti, najdeme povzbuzující

odpovědi, které nám poskytnou smysl, význam i naději. Proces a koncepty popsané v této knize jsou vyzkoušené a pravdivé. Jediné, co musíte udělat, je vstoupit do Kouzelné mapy vašeho života – kde se vám kouzlo samo odhalí... a stejně tak odhalí i *vás*.

Ať vám tato kniha přinese moudrost, klid a radost!

S láskou, Colette